

Idees

debat

OPINIÓ

Teixit social i projecte de futur

Pau Canaleta
CONSULTOR EN COMUNICACIÓ
www.paucanaleta.com

■ L'excés de tacticisme és un dels principals problemes de la política catalana. Ho hem evidenciat aquests anys en l'àmbit nacional i lamentablement sembla que també és habitual en l'àmbit municipal. Tots pensen en el titular, en el desgast, en l'acció brillant.

Fins que els governants –i també l'oposició– no siguin capaços d'aixecar la mirada i deixar enrere el regat curt, el país, les ciutats, el territori no deixaran de perdre oportunitats. Això és especialment greu en l'àmbit municipal, ja que es disposen de moltes menys eines per generar oportunitats i engegar projectes que en àmbits supramunicipals.

Quants municipis tenen «problemes enquistats» que s'hereden d'un govern a un altre i que no es resolen mai? Quants municipis no tenen clar cap on han d'anar ni quin és el seu model? Quants van tirant i qui dia passa, any empeny? Molts.

Sembla però, que alguna cosa està canviant i en àmbits com la destrucció del paisatge o l'urbanització massiva, hi comença a haver una consciència crítica prou sòlida, i Salvem l'Empordà n'és l'exemple més reeixit.

Seria injust carregar les culpes només als polítics, també la societat civil té una responsabilitat en això. Hi ha també molt de *curtplacisme* en el nostre teixit social i es pensa molt poc en les generacions posteriors.

Els països que funcionen, les ciutats que van bé, són aquelles que tenen lideratges amb mirada llarga. Els que saben interpretar la situació actual però que sobretot pensen en la ciutat dels propers 20 anys. I quan parlo de lideratges no només parlo dels governants, sinó dels líders socials. Per saber quin Empordà ens espera, per saber quin futur tenen els nostres pobles i ciutats, hem de demanar a qui hi ha al davant de les institucions, del teixit econòmic, social, educatiu i cultural. En el seu sector però també del conjunt del territori. Cap on ha d'anar l'Empordà en els propers anys? Hi ha un projecte compartit sobre cap on cal anar? O es continuen reivindicant els mateixos projectes que fa 20 anys?

I és que aquesta és la segona part de la reflexió. Tenim projectes estratègics de futur clars? Sabem quines han de ser les inversions que necessitem per les properes dècades?

Fa la sensació que continuem tirant d'unes reivindicacions analògiques en plena expansió de la tecnologia 5G.

Va essent hora que en cada àmbit, ja sigui municipal o supramunicipal, es produeixi aquesta reflexió sobre cap on hem d'anar i on voldríem ser d'aquí a 20 anys. I dic 20 per tenir prou perspectiva. És una reflexió que afecta els polítics però va molt més enllà d'aquests. És una reflexió col·lectiva i sobretot necessària, perquè a dia d'avui, si ens ho pregunten, tots sabem la resposta. ■

OPINIÓ

Vigència de M. Àngels Anglada

Enric Pujol
ESCRITOR

■ La memòria col·lectiva envers la figura i l'obra de M. Àngels Anglada (Vic, 1930 – Figueres, 1999) és manté molt viva arreu del país, ara que s'esdevé el 90è aniversari del seu naixement. Ho acaben de corroborar un parell de fets ben recents. La setmana passada, es va realitzar, a la biblioteca Fages de Climent, l'acte públic de signatura, amb la família Geli-Anglada, del conveni de donació del fons de l'escriptora al centre bibliotecari. I aquest dilluns s'ha celebrat el simposi «Rellegir Anglada», a la seu de l'Institut d'Estudis Catalans, on una vintena llarga d'especialistes han discutit sobre les diferents facetes del seu corpus literari.

La trobada ha servit per constatar, un cop més, la vigència de l'obra angladiana. En realitat, això no ens hauria de sobtar, ja que és la virtut dels clàssics, la de ser sempre actuals. I en el cas d'Anglada, no hi ha cap dubte que ens trobem amb una de les nostres principals autores clàssiques del segle XX. La lectura de les seves obres ens ho confirma, per l'exigència literària que hi trobem i per l'alè poètic que les impregna. De fet, ella deia que era «una poeta que escriu novel·les». En aquest sentit, només cal llegir llibres com *Les closes* (1979), *No em dic Laura* (1981) o *Sandàlies*

d'escuma (1985). I, naturalment, la seva obra poètica completa, aplegada el 2009.

Però també va contribuir decisivament a la seva permanent actualitat el compromís humanista que defensà i que concretà en títols com *El violí d'Auschwitz* (1994) o *Quadern d'Aram* (1997), on tractà dos dels grans genocidis contemporanis: el jueu i l'armeni. No en va, ella era una escriptora compromesa amb el seu temps i el seu país. Per això no dubtà a posicionar-se políticament i a definir-se com a independentista, ecologista i feminista. Sobre el primer aspecte digué: «Jo sóc independentista per defensar la nostra llengua, perquè no veig cap altra solució a nivell seriós per la pervivència del català en bones condicions». Aquest fonament lingüístic de la seva opció política feia que considerés que la nació era el conjunt de territoris de parla catalana, els Països Catalans. En l'ecologisme, hi veia «l'únic moviment original del segle XX, perquè tots els altres moviments: marxisme, liberalisme, etc., tots venen del segle XIX». Pel que fa al feminisme, es considerava una «feminista cultural» i apuntava que encara «ens cal fer sobretot un treball molt seriós, més profund que no estrident, en camps molt diversos». I afegia: «En gran part, s'ha de reescriure la història posant al lloc que els correspon les dones, en conjunt i com a individualitats». Aquest seu compromís polític, però, no estava pas renyit amb el rigor literari, ja que era ben conscient que «la literatura no és un pamflet, sinó una obra d'art». ■

OPINIÓ

Feminisme és llibertat

Maria Puig
VICEPRESIDENTA
DE LA DIPUTACIÓ DE GIRONA

■ Contra el sexisme històric, per la igualtat d'oportunitats en tots els àmbits, per trencar el sostre de vidre a la feina, contra la violència, però, sobretot, per la justícia de gènere són algunes de les reivindicacions que representen el 8 de març i defineixen la lluita feminista.

El feminisme ha superat el 8 de març com la mera celebració d'una manifestació aïllada dins del calendari i ha passat a ser un moviment transversal i compartit per la ciutadania i per les administracions públiques. Ens queda molt de camí per recórrer per aplicar aquesta perspectiva de gènere a l'acció política. Però hem de continuar superant prejudicis com a societat i continuar amb aquesta lluita col·lectiva que ens permetrà assolir la plena paritat en la vida social, laboral i, sobretot, personal. Perquè, tal com va dir la diputada Jenn Díaz aquesta setmana al Parlament de Catalunya, ni estem boges, ni som unes histèriques. El que patim és una xacra que ens fa emmalaltir com a societat.

«Ja és hora de passar de l'activisme a l'acció. Des de la política tenim la responsabilitat de canviar les coses»

Per tant, ja és hora de passar de l'activisme a l'acció. Des de la política tenim la responsabilitat de canviar les coses. Hem d'accelerar –perquè ja fem tard– la implantació de polítiques de gènere. La igualtat és l'eix sobre el qual volem fer pivotar les polítiques públiques que impulsem a la Diputació, per construir una societat sana i justa i pel respecte escrupolós als drets humans i a la llibertat humana que hem de defensar com a Administració pública.

Volem una república social, ecologista i feminista. I som aquí per canviar les coses. I per transformar la societat. Estic convençuda que, gràcies al que sumem totes juntes i a la força que ens donen la lluita política i la mobilització constant al carrer, podrem assolir la llibertat com a país i com a dones. Perquè feminisme és llibertat!

No vull acabar aquestes reflexions sense recordar l'estimada Dolors Bassa, un referent del feminisme a la demarcació i arreu del país. I ho vull fer amb el missatge que va compartir des de la cel·la 25 de Puig de les Basses el passat 8 de març: «Sortim per una igualtat sense adjectius, on puguem compartir-ho tot sense exclusions. Som feministes per construir una societat més justa i més igualitària. Estic mentalment amb vosaltres. Cada dia som més al carrer. Una abraçada lila i groga!». ■